

Cēsu internātpamatskolas - attīstības centra avīze 2017.gada novembris, decembris Nr. 2 (34)

Jau sācies Ziemassvētku gaidīšanas laiks, kad ilgāk drīkstam pasapņot par lielajām sniega kupenām, lampiņu virtienēm un skuju smaržu...

Dosimies uz mežu, nocirtīsim pašu skaistāko Ziemassvētku eglīti, nopurināsim no tās balto sniegu un nesīsim mājās rotāt. Kopā ar mīļajiem cepsim piparkūkas un dungosim mīļākās Ziemassvētku dziesmas. Sadosimies rokās, sveiksim viens otru un izjutīsim īstu Ziemassvētku garu.

Ir laiks atcerēties mirkļus, kuri visspilgtāk palikuši atmiņā, pasmieties par neveiklajām situācijām un neveiksmīgākos notikumus iecelt sniegavīrā, lai pavasarī tie izkūst un pazūd.

Nebēdājieties par Ziemai nepiemēroto laiku, bet gan ceriet, ka kādu rītu sniegpārslas atkal kritīs uz degungaliem un segs koku galotnes!

Priecīgus Ziemassvētkus un Laimīgu Jauno gadu!

Redaktore Arita Mīze 7.klase

AKTUALITĀTES

Krājot labos darbus, Ziemassvētku noskaņās, 8. klases skolnieki devās palīdzēt "Sprīdīšu" grupiņai. Visi kopīgi darbojās, dekorējot pirmsskolnieku ceptās piparkūkas

16.decembrī skolā esošie vecāko klašu skolēni piedalījās Cēsu Ziemassvētku notikumā "Tā elpo koks" - dāvanu gatavošanas radošajās darbnīcās Cēsu Profesionālajā vidusskolā. Janīna un skolotāja Ilze tika pie jauniem svečturiem, bet Jānis un Dins pirmo reizi dzīvē pagatavoja koka sienas pulksteņus

15. decembrī Cēsu internātpamatskolas – attīstības centra pirmsskolas grupu „Sprīdīši” un „Mārītes” bērni ciemojās Cēsu centrālajā bibliotēkā, kur piedalījās muzikāli literārajā stundā par rūķiem „Zem Lielā rūķa mices”. Rūķu krustmāmiņa un rūķītis Kikī pastāstīja par rūķiem – to dažādību, vecumu, dažādas rūķu gudrības. Kopā ar rūķiem dziedājām, rotājām piparkūkas, gājām rotaļās. Satikām arī Ziemassvētku vecīti, par ko bērni īpaši priecājās

12. decembrī pirmsskolā ieviesām jaunu tradīciju - īsi pirms Ziemassvētkiem sanākt kopā bērniem, vecākiem un skolotājiem. Mūzikas noskaņās radošajā darbnīcā tapa balti svētku rotājumi, kas iepriecinās gan pašus, gan ciemiņus

11. decembrī skolas Mazajā zālītē visi interesenti varēja apmeklēt "**Frizierstundu**". Profesionāla friziere pastāstīja par matu kopšanu un higiēnu. Meitenes darbojās praktiski, veidojot dažādas frizūras

4.decembrī skolēni un skolotāji pulcējās skolas pasākumu zālē, lai kopīgi iedegtu pirmo **Adventes sveci**

29. novembrī Cēsu internātpamatskolas – attīstības centra pirmsskolas vecuma bērni tikās ar skudriņu Urdu. Sarunās, šķirojot atkritumus un pildot uzdevumus, nostiprinājām zināšanas par dažāda veida atkritumiem, to

šķīrošanas nepieciešamību, uzzinājām par iepakojumam, kas nav pārstrādājami. Liekot atkritumus tiem paredzētajos konteineros, varam saudzēt dabas resursus un dzīvot tīrā vidē

Cēsu novada pašvaldības aģentūras "**Sociālais dienests**" piedalās Vidzemes plānošanas reģiona projektā "**Vidzeme iekļauj**". Tā ietvaros **29. novembrī** pie mums viesojās aģentūras "**Sociālā dienesta**" direktore **Iveta Sietiņšone**, ģimeņu nodaļas vadītāja **Dace Ekerte** un atbalsta nodaļas pilngadīgām personām vadītāja **Inga Kārklīna**. Ciemiņi tika iepazīstināti ar atbalsta pasākumiem, kurus attīstības centrs sniedz bērniem ar speciālām vajadzībām, viņu vecākiem un pedagogiem. Atzinīgi novērtēja attīstības centra darbu un tika iepazīstināti ar atbalsta kabinetiem

15. novembrī, tuvojoties Latvijas 99. dzimšanas dienai, Cēsu internātpamatskolā - attīstības centrā noslēdzās literāro darbu konkurss „**Mans stūritis Latvijas**”

16. novembrī notika Latvijas Republikas proklamēšanas dienai veltīts pasākums „**Daudz laimes, Latvija!**”

Radot svētku noskaņu, "Sprīdīši", "Mārītes", "Bitītes", turpina iesākto tradīciju- kopīgi gatavo svētku kūku

14. novembra pēcpusdienā 1.- 4. klašu vecāki un bērni kopā ar skolotājām Jolantu Vanagu un Modrīti Skrastīņu Valsts svētku noskaņā aizvadīja Vecāku skoliņas pirmo nodarbību. Katrs pagatavoja svētku lukturīti. Pašu rokām tapa arī svētku kūka. Kopīga pasēdēšana pie uzklāta galda visiem radīja īstu svētku sajūtu. Paldies tiem vecākiem, kuri šoreiz piedalījās Vecāku skoliņas nodarbībā!

Lāčplēša dienā arī mūsu skolēni nolika svecītes Latvijas kontūrā, cenšoties atrast savu dzimto vietu tajā

10. novembrī Cēsu internātpamatskolā – attīstības centrā sen gaidīts notikums – sensorās istabas atklāšana. Par šo istabu priecājas mūsu skolas bērni, un pavisam noteikti, drīz to izbaudīs bērni no citām Vidzemes reģiona izglītības iestādēm. Izsakām milzīgu pateicību skolas direktoram Zigmundam Ozolam un sponsoriem Rietumu Bankas Labdarības fonda vadītājai Laurai Cimmerei, SEB bankas Cēsu filiāles vadītājai Ingūnai Mihaļovai un SIA "Recro" vadītājam Raimondam Aplokam, par lielo

ieguldījumu sensorās istabas tapšanā, kur bērni var relaksēties un stiprināt veselību

Zīmēšanas pulciņā ne tikai zīmē, bet arī iepazīstas ar Latvijas un pasaules mākslas notikumiem. Šoreiz apskatījām Andra Vītoliņa gleznu izstādi "**Urbānā poēzija**" Cēsu koncertzāles galerijā, noslēgumā nedaudz laiku atlicinot arī sportiskām aktivitātēm Maija parkā

3., 4. klases skolēni **Mārtiņdienā** viesojās **Maizes mājā**, Liepas pagastā. Kopā ar saimnieci mācījāmies pazīt labību, no graudiem veidojām latviskās zīmes, minējām mīklas un cepām pīrāgus.

Klētī pie saimes galda dzērām siltu tēju un ēdām tikko no krāsns izņemtus pīrāgus. Garšoja lieliski!

17. oktobrī Cēsu internātpamatskolā - attīstības centrā norisinājās vācu valodas pēcpusdienu. Pozitīvā un sirsnīgā atmosfērā 5.- 9. klašu skolēniem bija iespēja piedalīties dažādos konkursiņos saistībā ar vācu valodu, kā arī darboties dažādās darbnīcās. Noslēgumā labākie skolnieki saņēma diplomus, Gētes institūta dāvātās balviņas un skolas sarūpētos saldumus

8. novembrī ZAAO projekta ietvaros pirmsskolas grupa „**Sprīdīši**” devās uz **Reģionālo atkritumu apsaimniekošanas centru** Daibe, lai izprastu un meklētu risinājumus, kā ar savu rīcību un paradumu maiņu, varam ietekmēt savu veselību, sakoptas vides un dzīvnieku pastāvēšanu.

Redzot lielos atkritumu kalnus, sapratām, ka ikviens varam būt atbildīgs par notiekošo un nolēmām pievērst lielāku uzmanību tam, kā pareizi šķirot atkritumus

4. novembrī 5.-9. klašu skolēni uzsāka savu piedalīšanos skolas projektā "**100 labie darbi Latvijai**" ar došanos uz Cēsu dzīvnieku patversmi, lai izvestu pastaigā suņupuiku Daili. Jaunāko klašu skolēni jau regulāri rūpējas par suņuka Mora pastaigām

8.klase savā rudens ekskursijā apmeklēja Raunu. Iepazināmies ar ražotnēm "**Latvijas ķiploks**", "**Raunas Lauktechnika**", priecājāmies par Staburagu un senajām Raunas pilsdrupām, viesojāmies zemnieku saimniecībā "**Jaunieviņas**", kas ražo dažādas sukādes, nodarbojas ar putnkopību un audzē savvaļas zirgus

28. novembrī skolas mazajā zālē norisinājās 5. un 6.klases skaļās lasīšanas čempionāts, tādējādi arī mūsu skolēni atbalstīja LNB bērnu un literatūras centra izsludinātās **Nacionālās skaļās lasīšanas sacensības**.

Uzstājoties tika lasīti fragmenti no pašu skolēnu izvēlētām grāmatām. 5.klasē tie pārsvarā bija **Dž.Kinnija** grāmatas „**Grega dienasgrāmata**” fragmenti. 6.klase bija izmantojusi tobrīd lasītās daiļliteratūras grāmatas.

Vislabāk skaļās lasīšanas čempionātā veicās:

5.kl.- **D.R.Jekumam, U.Valcei, J.Blausam, J.Loginam;**

6.kl.- **H.Miezei, E.Popovičai.**

Skaļās lasīšanas sacensību žūrijas darbā piedalījās latviešu valodas skolotājas **I.Dvinska, S.Sietiņa**, svešvalodu skolotājas **D.Remsone, G.Misuļina – Puķīte**. Pasākumu organizēja skolas bibliotekāre **E.Reinsone**.

15. novembrī, tuvojoties Latvijas 99. dzimšanas dienai, Cēsu internātpamatskolā - attīstības centrā (CI-AC) noslēdzās literāro darbu konkurss „Mans stūrītis Latvijā”. Konkurssam tika iesūtīti 35 darbi. Konkurssā piedalījās skolotāju **Mirdzas Libietes, Sandras Sietiņas, Iritas Dvinskas, Zanes Althāberes, Jolantas Glazeres, Aijas Ķīķeres, Janas Kalējas un Sanitas Bordānes** skolēnu literārie darbi.

4. – 6. klašu grupā **1. vieta** Klāvam Sprinkam (Alūksnes novada Liepnas vidusskola), **2. vieta** Hedvigai Miezai (CI- AC), **3. vieta** Elīzai Seržānei (Jaunpiebalgas vidusskola).

7. -9. klašu grupā **1. vieta** Lāsmai Ciekurznei, Lāsmai Slaidiņai un Kristai Martai Kundratei, **2. vieta** Samantai Terēzei Sprīņgei (Jaunpiebalgas vidusskola), **3. vieta** Jasmīnai Hmeļinskai, Diānai Drivniecei (CI- AC) un **Danielai Macolai** (Jaunpiebalgas vidusskola).

Atzinības par piedalīšanos konkursā saņēma: Jānis Logins, Samanta Oša, Elvīra Popoviča, Sintija Zūzane, Sabīne Trofimova, Loreta Trofimova, Arita Mieze, Luīze Alksnīte, Laine Liepiņa, Elvis Bogdānovs, Viktorija Oša, Justīne Skutāne, Madara Kalīte, Jana Purne, Laura Vaišļa, Dagnis Palsis, Andžela Belousa.

Konkursa noslēguma pasākumā klausītājus priecēja Cēsu A. Kalniņa Bērnu mūzikas skolas audzēkņi: Raivo Groza, Melisa Takanbekova, Kristofers Zellītis, Anna Lapšāne, Angelika Šūmane, Karīna Kesenfelda un Agate Gaile pasniedzēju Ilzes Mazkalnes un Andželas Iljinas vadībā.

Novēlu katram šajā Valsts svētku laikā novērtēt savu Latvijas stūrīti, cilvēkus un notikumus, kas vietu padara īpašu.

Cēsu internātpamatskolas – attīstības centra bibliotekāre Elīna Āboliņa

Mans stūrītis Latvijā

Mans stūrītis ir mājas laukos pie tēta.

Es rakstīšu par vietu, kur ierados pavisam nesen, kur uzsāku jaunu dzīvi. Šī vieta ir īpaša man, es parasti braucu tur pavadīt nedēļas nogales vai skolas brīvdienas. Tā vietīņa ir pie tēta laukos, tas atrodas Drustos un nedaudz tālāk no centra. Tur dzīvo mans tētis un viņa sieva, un vēl divi bērni, mana māsa un brālis.

Tur es jūtos labi un brīvi, jo tur ir liels plašums un vienmēr būs, ko darīt: vai nu palīdzēt tētim ar traktoru vadāt ruļļus, vai iet pēc govīm. Jā, tur ir lauksaimniecība, kurā ir 29 govīs un 16 teļi.

Uz šo vietu pirmo reizi ierados 13 gados, jo tad biju jau iepazinusi savu tēti tuvāk. Jā, es tēti atradu 12 gadu vecumā, tad arī pirmo reizi aizbraucu pie tēta.

Manas sajūtas grūti aprakstīt, jo es nesapratu, kur atrodos. Ceļā uz turieni man vēderā bija tauriņi, jo Drustos nekad nebiju bijusi, es uztraucos par to, vai man tur patiks, kā es tur jutīšos, vai es patikšu tēta sievas mammai un tētim, vai mani vispār pieņems. Kad bijām jau klāt, es iemīlējos tajā vietā, jo tas skaistais skats, tas mežs, tie mazie pauguri un tā īstā lauku māja, kura ir diezgan veca.

Es atceros, ka pirmajā dienā, kad aizbraucu, spīdēja saule un bija pavasara sākums, toreiz vēl kusa sniegs un bija nedaudz auksti, bet saule spīdēja un bija skaidras debesis, gandrīz neviena mākoņa, tas bija ļoti jauki. Tajā pašā dienā devāmies nelielā pastaigā pa pļavu līdz mežam, kur bija upe, un tajā upē bija bebri, kuri bija apgrauzuši kokus un taisījuši sev māju.

Esot tur, katra diena tiek pavadīta kaut ko darot, bieži vien sanāca braukt kaut kur vai doties pastaigās. Vasarā bieži devos makšķerēt uz upi. Kopā ar tēti un opi braucām ar traktoru tīt siena ruļļus vai skābbarības ruļļus, tas parasti ieilga, sākām no rīta, beidzām vēlu vakarā, bet tas bija ļoti labi, jo pavadīju daudz laika ārā. Tur man vienmēr būs ko darīt.

Vārdu sakot, mans Latvijas stūrītis, kurš man ir pavisam neilgi, ir mājas pie tēta. Dzīvot pilsētā ir garlaicīgi, nav ko īsti darīt, nav iespējas pastaigāties, tikai pie Gaujas, bet man vienai nepatīk. Laukos, kur var ieelpot svaigu gaisu un sajūst meža un pļavas smaržas. Man patīk daba. Esmu laimīga būt tur, kur varu nomierināties un pavadīt savus brīvdienas un, protams, būt kopā ar savu otru ģimeni.

Diāna Drīvniece, 9.kl

Mans stūrītis Latvijas

Latvijā vienīgā vieta, kur es jūtos patiesi labi, ir mana Priekuļu pagasta apkārtnē. Manā apkārtņē ir daudz stūrīšu, kur varu atpūsties.

Viena no tām ir mans mājas jumts. Es tur uzkāpju, apsēžos, klausos mūziku. No savas mājas jumta es varu redzēt visu apkārtni. Pagājušajā vasarā es pat biju uz jumta gulējusi. Protams, ir drusku pavēss un kož odi, bet tas nav tik traki, pagulēt var. Pats labākais uz jumta ir tas, ka vakaros varu uzkāpt un vērot zvaigznes. Ir gadījies, ka pat redzu krītošo zvaigzni. Ievēlējos arī vēlēšanos, bet tā nepiepildījās.

Mana mīļākā nodarbe ir staigāt pa mežu. Ejot uz meža pusi, var ieraudzīt vienu lielu priedi. Tā vieta, kur atrodas lielā priede, ir ļoti klusa. Var, protams, dzirdēt, kā mašīnas brauc pa zemes ceļu, bet ne pārāk skaļi. Kad pie manis bija atbraukušas draudzenes, tad mēs pie tās lielās priedes taisījām piknikus, klausījāmies mūziku vai tikai aizgājām, apsēdāmies un runājāmies. Kādu dienu uz turieni būs jāaiziet, jo sen neesmu tur bijusi.

Ja godīgi, tieši mežā es jūtos atbrīvota no apkārtējo problēmām, no savām problēmām. Mežs - tā ir vieta, kur neviens man netraucēs, ļaus man pabūt vienai un „ielīst savā pasaulē”. Meža pastaigā nevar iztikt bez mūzikas. Mūzika mani nomierina, atbrīvo tieši tāpat kā mežs. Staigājot pa mežu, laiks paskrien nemanot. Skaties, jau vakars klāt un jāiet uz mājas pusi.

Esmu pārliecināta, ka mans Latvijas stūrītis ir mežs. Nespēju iedomāties dzīvi pilsētā, kur nebūtu ne meža, ne klusuma. Katram ir kāds mīļš stūrītis, kur viņš jūtas patiesi labi un atbrīvoti.

Jana Purne, 9.kl.

Mans stūrītis Latvijas

Mans mīļākais stūrītis Latvijā,
Tik skaists kā pasakā.
Aizkraukle ir šī vieta,
Pie manas sirds piesieta.

Jaukas atmiņas, jauni draugi,
Par labākajiem tiek saukti.
Viens īpašs cilvēks ir man,
Kura vārds šajā dzejā neizskan.

Cēsis ir mans otrs stūrītis,
Manas dzīves pamata mūrītis,
Mācos sarkanā ķieģeļu mājā,
Kuru paturēšu prātā savā.

Cēsis ir tūristu pilsēta,

Senatnes un krāšņuma mīlēta.
Var apskatīt šeit pilis,
Kas aizraus daudzas sirdis.

Vēl man ļoti patīk Daugavas krasti,
Cik vien gribi savas domas, jūtas
klāsti.
Manis pateikto noslēpumā turēs,
Jutīs līdzī, bet tāpat klusēs.

Upe ir klusa, bet arī strauja,
Kāpēc tā tiek par Daugavu saukta?
Šajā upē glabājas manas bēdas,
atmiņas,
Cieši saspraustas kā saktiņas.

Vislabāk es jūtos mājās,
Tur mana bērnība sākās.
Tur mamma mani gaida,
Un cik vien burvīgi māc – smaida!

Bēdas un prieki bijuši,
Arī zemē esam krituši.
Kopīgiem spēkiem mēs ceļamies,
Pēc jauniem spēkiem smeļamies.

Šie ir mani stūrīši četri,
Lai tiktu, tur ir vairāki metri.
Tie manā sirdī tīti,
Man tie ir ļoti mīļi.

Lelde Līce, 9.kl.

16. novembrī notika **Latvijas Republikas proklamēšanas 99. gadadienai** veltīts pasākums „**Daudz laimes, Latvija!**” Pasākuma gaitā tika izdziedātas latvju skaistākās dziesmas, izdejoti raitākie soļi un kopīgi sveikti labākie un centīgākie skolēni.

Pēc pasākuma katra klase fotografējās kopā ar pašu veidoto plakātu Es-Latvija-ES. Vakarā visa skolas saime pulcējās kopā pie svētku galda. Skolēni varēja pavadīt vakaru dejojot skolas diskotēkā.

Paldies ikvienam, kurš piedalījās! Paldies visām skolotājām, skolas darbiniekiem, kuri palīdzēja šim pasākumam tapt!

Sargāsim Latviju un kopīgi sagaidīsim tās simtgadi!

Arita Mize, 7.kl.

Radošā lapa

Ziemassvētku rūķīša stāsts

Šis būs stāsts par vienu mazu, jautru rūķīti vārdā Gangsta, kuram pirms Ziemassvētkiem ir ļoti daudz darba.

Bija arī citi rūķi, bet viņiem pašiem vajadzēja strādāt savā valstī. Katrā valstī ir pa rūķim un Salatētim, Latvijā rūķis ir Gangsta. Ir drusku dīvains vārds rūķim, bet viņam pašam patīk.

Tātad... atgriezīsimies pie rūķīša darbiem. Viņam jāpalīdz Salavecim sakrāmēt dāvanas maisā, kā arī iepakot tās. Tas jau nav tik grūti, ja visi palīgi strādā kopā un viens otram palīdz, bet laiks jau tāpat paiet.

Kamēr Salavecis aizgāja pārbaudīt ziemeļbriežus, tikmēr Gangsta aizgāja uz virtuvi apēst kādu piparkūku.

Un tad notika kaut kas neiedomājams! Pie Gangstas pieskrēja viens no palīgiem un paziņoja drausmīgas ziņas. Salavecis, ejot pie ziemeļbriežiem, paslīdēja uz kāpnēm un nokrita, tagad viņam ir lauza roka un izmežģīta potīte. Viņš ir aiznests uz gultu, lai atpūšas, bet... Salavecis nevarēs izvadāt dāvanas. Salavecis esot pateicis, ka šoreiz dāvanas būs jāizvadā Gangstam. Rūķītis bija šokā! Viņš parasti palīdzēja Salavecim sakrāmēt dāvanas maisā, ielikt kamanās, bet nevienu reizi nebija palīdzējis izvadāt dāvanas. Ja godīgi, Gangsta bija priecīgs, ka tieši viņam Salavecis uzticēja šo pienākumu.

Viņam bija jāšak gatavoties. Labi, ka liela daļa dāvanu jau ir salikta maisā. Nebūs jau nemaz tik viegli izvadāt vienam dāvanas, tāpēc viņš pasauca palīgā savu labāko draugu Maksu. Makss ar lielāko prieku piekrita palīdzēt izvadāt dāvanas.

Ir atlikusi viena diena līdz Ziemassvētkiem. Visi rosās kā traki. Salavecis jau jūtas labāk, bet kāja drusku sāp un roku nevar pakustināt. Gangsta ir jau piekūsis visur skriet un darīt, bet, kas jādara, tas jādara. Liela daļa darba jau ir izdarīta, atliek tikai pārējās dāvanas salikt maisā un tad kamanās. Viss ir izdarīts, un Gangsta tagad var atpūsties, bet ne ilgi, jo drīz būs jānododas ceļā.

Pēc dažām stundām Makss ar Gangstu jau sēdēja kamanās. Pienāca brīdis, kad viņiem vajadzēja iepriecināt citus ar dāvanām.

Viņi devās ceļā. Viss izskatījās tik skaisti: balts sniegs kokos, zvaigznes debesīs. Mājās mājāja siltums un mīlestība. Pat pašam rūķītim palika silti ap sirdi.

Pagāja laiks, kamēr abi izvadāja pa visu Latviju dāvanas. Viņi bija apmierināti ar savu darbu.

Kad viņi atbrauca, Salavecis sēdēja pie galda, dzēra pienu un ēda cepumus. Viņš pasauca abus *čaklīšus* pie sevis un paslavēja, un visi trīs kopā priecējās par padarīto darbu. Arī viņu sirdīs iemājoja siltums.

Ziemassvētki ir brīnuma laiks. Tici brīnumam un varbūt arī tu saņemsi Ziemassvētkos kādu dāvanu no rūķīša.

Jana Purne, 9.kl.

Ziemassvētku vecīša lūgšana

Bija liels sniegpuenis. Baltajā mežā bija maza mājiņa, kurā dzīvoja mazs, mazs rūķītis. Viņš visiem ļoti palīdzēja.

Biezajā mežā dzīvoja arī divas māsiņas, kuras bija nabadzīgas, viņām nebija, ko ēst, viņas dzīvoja vienas. Kad abām māsām bija 5 gadi, viņu vecākus aizveda prom, un viņas palika vienas. Rūķītis katru dienu gāja viņām palīdzēt, viņš bija viņas iemīļējis. Rūķis veda viņas pastaigā pa baltām sniega kupenām. Katru dienu abas māsas raudzījās debesīs, cerot, ka viņas kāds mīlēs tikpat ļoti, kā mīlēja mamma un tētis. Lieliem soļiem tuvojās Ziemassvētki, dienas aizskrēja ātri.

Vakarā pirms gulētiešanas rūķis lūdza Dieviņu: „Esmu rūķis un es vēlos lūgt, lai abām māsām Ziemassvētkos būtu ģimene, ar kuru kopā tumšos ziemas vakaros zem segām varētu pastāstīt kādu pasaku vai iedot vakara buču. Es vēlētos, lai beidzot piepildās viņu abu sapnis-dzīvot laimīgā ģimenē un svinēt Ziemassvētkus kopā pie zaļās eglītes, kuru visi varētu kopā izrotāt, lai varētu saņemt dāvanas, cept piparkūkas un sagaidīt Ziemassvētku vecīti. Tad viņām būs viss, ko lūdzu.

Sintija Zūzane, 6.klase

Ziemassvētku rūķīša lūgšana

Reiz dzīvoja rūķītis. Viņa vārds bija Līdzjūtīgais. Viņam bija mīloša sirds, jauks raksturs, rūķītis tiešām bija ļoti līdzjūtīgs. Rūķim bija gaišas, starojošas acis, siltais skatiens priecēja, gaiši, mīksti mati, viņš bija ļoti maziņš. Par visu vairāk rūķis vēlējās mieru un laimi uz pasaules.

Vienā Ziemassvētku vakarā Līdzjūtīgais pastaigājās pa ielu un skatījās apkārt. Viņš redzēja mieru, bet ne laimi. Viņš juta, ka cilvēkos miers ir, bet līdz laimei vēl tālu. Rūķīša sirds lūza no skumjām, ka cilvēki vairs nejūt laimi. Viņš apsēdās uz soliņa un lūkojās debesīs, un lūdza, lai cilvēki atkal sajustu laimi. Rūķītis stipri un ilgi vēltīja cilvēkiem lūgšanu: „Lūdzu, mīlais Dievs, ieliec cilvēku sirdīs kriptiņu laimes! Es tev ļoti lūdzu, lai cilvēki biežāk uzsmaida cits citam, lai ģimenes biežāk samīļo viens otru, apskautu cieši jo cieši un justu maigumu, mīlestību, un visi redzētu, cik pasaule maiga un trausla!”

Un tad notika brīnums.

Cilvēku sirdīs kaut kas sakustējās. Visi bija nesaprašanā, kas notiek. Viņi sāka sajust laimi. Tas bija tik skaists un maģisks brīdis, ka visi cilvēki sadevās rokās un bija laimīgi. Rūķīša lūgšana bija piepildījies. Cilvēki ievēroja, ka uz soliņa sēž mazs rūķītis. Viņi rūķi nosauca par Ziemassvētku rūķi. Rūķim šis vārds ļoti patika. Un viņu vairs nesauca par Līdzjūtīgo, bet gan par Ziemassvētku rūķi.

Vēl tagad rūķis staigā pa ielām Ziemassvētku vakarā un ienes laimi cilvēku sirdīs.

Pieviltā Ziemassvētku rūķīša lūgšana

Viktorija Oša, 8.kl.

Reiz man patiešām bija labi. Visapkārt dāvanas, rūķi, kuri mani ķircināja, lielas sniega kupenas... Es bieži raudzījos zvaigžņotajās debesīs un apbrīnoju mēnesi, kurš sēdēja un ēda piparkūkas. Te reizēm mans prāts sāka domāt nelāgas domas, un neskaitāmi daudz Ziemassvētku velniņu izskrēja tam cauri. Viņi man parādīja patiesos Ziemassvētkus. Bez rūķu cepurēm, eglītes vietā izkaltusi palma. Nē, tā nav izkaltusi. Tā ir mākslīga. Piena un cepumu vietā nekas nestāvēja, taču cilvēki bija salikuši vēlēšanās – daudz naudas, lielu māju... Bet ar ko tad viņi cienās vecīti, kurš strādā pat naktīs? Ar ko tie pateiksies?

Un tagad es sēžu. Uz pamestas, nelaimīgas mājas sliekšņa. Raugos debesīs, un tur mēnestrīgs skumīgs un izsalcis guļ. Zvaigžņu segu pārklājusi bieza migla, kurā atspīd bālās, drūmās laternu gaismas, un vēsās lietus pīles vēl vairāk izmērcē manas elfam līdzīgās kurpes.

Te pastnieks pabrauc garām un iemet man klēpī avīzi. Bet vai pastnieki tagad naktīs strādā? Vai arī tas tagad skaitās Ziemassvētku tētis? Es vēl neesmu saskatījis pat Ziemassvētku vecīša ēnu debesīs. Varbūt viņam apnicis lidot kā Ziemassvētku „Supermenam” Vai arī kamanas saplīsušas, vai ziemeļbrieži saslimuši? Vai dāvanas nebūs? Bet kāpēc dāvanas ir tik svarīgas? Kāpēc mantiskais mums ir tik svarīgs?

Es attinu avīzi. Tā bija melnbalta, taču labajā stūrī sārtiem burtiem kā rūķīša vaigi bija rakstīts: „Cerība mirst pēdējā. Lūgšana Tev, Rūķi!” Mazliet neticīgs atvēru norādīto lappusi. Tā bija spoža kā Ziemassvētku zvaigzne. Sāku to lasīt.

Lasīju, lasīju, lasīju... Viss šķita tik labs un laimes pārpildīts, ka pat nevēlējos tam ticēt. Taču nekas vēl nebija zaudēts! „Un tagad Rūķi,” kāds man čukstus teica, „lūdzu no visas savas sirds un atdzīvini Ziemassvētku garu!”

Es uzliku savu cepuri un ieskrēju pretējā plāvā, un aizvēru skumīgās acis, un lūdzu: „Es, Rūķis, lūdzu... Es lūdzu... Es lūdzu... Es lūdzu, lai mēnestrīnam būtu liela jo liela piparkūka, lai viņš tajā padalās ar to mākonīti, kurš sargā mūs no drupačām. Es lūdzu, lai katrā mājā stāvēt izrotāta īsta Ziemassvētku eglīte, lai visa māja smaržo pēc skujām... Es lūdzu, lai Ziemassvētku vecītis lido debesīs un sauc: Ho- Ho- Ho! Priecīgus Ziemassvētkus!- un ziemeļbriežu zvani pieskandina debesis. Lai nevienam prātā nebūtu ne mazākā doma par naudu, lai katrai nelaimīgajai, noskumušai dzīvībiņai piederētu šī lūgšana. Bet par visu visvairāk es vēlos būt laimīgs šajos svētkos, nākamajos gados un šajā dzīvē! Lai nebūtu sirdī lielības, skaudības un mantkārtības, ja kāds nav laimīgs, tad lai rada savu laimi! Lai dara to visu, jo ticība un cerība mirst pēdējā!

Priecīgus Ziemassvētkus!

Arita Mīze, 7.klase

Avīzes redkolēģija:

Jasmīna Hmeļinska, Lelde Līce, Arita Mīze, Hedviga Mīze, Samanta Oša, Viktorija Oša, Dagnis Palsis, Daniela Priedniece, Jana Purne

Skolotājas: Veronika Ovčiņņikova, Irita Dvinska